

בס"ד. ש"פ תרומה, ג' אדר א' תשמ"א.

הנחת ה"ת בלתי מוגה

וידבר הו"י אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי וזאת התרומה אשר תקחו מאדם וגו', וְאֶרְזוּזֵלְיָג' תרומות וְאֶמְרָו בפרשה זו, יקחו לי תרומה, וְאֶמְרָו אֶת תְּרומתי, וְזֹאת התרומה אשר תקחו מאתם, וידוע ^(א)הדיוק בזה, מה ענין ג' תרומות אלו בעבודת האדם.

(1)

ובניבאר הענין הוא, דהנה התרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

(2)

מ"ש ויקחו לי תרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

(3)

מ"ש ויקחו לי תרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

(4)

מ"ש ויקחו לי תרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

(5)

מ"ש ויקחו לי תרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

(6)

מ"ש ויקחו לי תרומה היא מ"ש ויקחו לי תרומה קאי על התורה כמבואר במדרש, היה"ד כי לקח טוב נתתי לכם תורה אלו תעזובו. וזהו ויקחו לי, דהתורה ניתנה לנו במתנה מלמעלה, וכמבואר בתנאים, שאברהם זכה לזה במעשרו והילוכו בקודש, ממדבגה למדבגה, כמ"ש ויסע אברם הלך ונסוע וגו', וְאֶבֶל אֶחָתוֹ יְרוּשָׁה וּמְתוּנָה הָיָה לוֹ, שנתן לנו את תורתו, והלביש בה רצונו ותכמתו ית' המיוחדים במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד, והרי זה כאילו נתן לנו את עצמו כביכול, כמ"ש בזה"ק, ע"פ ויקחו לי תרומה, דלי כלומר אותה כדא"ל במדוש אותי וקחיים והל"ל ויקחו לי תורה, אלא משום דכולא חד. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לנו לענין בתורה. וזהו תרומה אותיות תורה מ' היא התורה שניתנה לאברהם יום כדאיחא בזה"ק, וענין התרומה היא ע"פ התורה אחרת, וזהו תרומה שניתנה לנו לענין בתורה, דהתורה היינו תרי ממאה, ובעבודת האדם היא תרי זמנין דקריאת שמע, כדאי בזה"ק, הרי ממאה כו' לייחדא לי תרי זמנין ביימא, דהיינו תרי ממאה, במ"ש אחרון דשמע ובשבת"ו דערבייח, ובמ"ש אחרון דשחרית, חסרון תרי ממאה אינון שכינתא עילאה ושכינתא תתא, בתרווייהו, צריך לייחדא לקודש"ה. ונעוד י"ל דתרי ממאה, הו"ע ב' פרשיות דק"ש, שמע וזהו אמ' שמוע. וענין התרומה היא הו"ע מעשה המצוות, וכדלקמן. ואייז בסתייה להמבואר בתניא שם דתורה היא תורה לפי שגם ב' התרומות (ק"ש ומעשה המצוות) שרש

ואלה המשפטים - והאלה המשפטים -

התכנה מן הסכולות⁴⁸, שזהו כללות החורבן דפרשת יתרו, כמבואר בזה"ק⁴⁹ (חסר קצת).

ומשמיר אשר תשים גו', דיי"ל בדרך אפשר שאשר הוא גם מלשון אושר ותענוג, דבהי' התענוג היא למעלה מבהי' עולמות האין סוף, בהי' הרצון, ובהי' זו מתגלית ע"י יתרון האור הנ"ל. ועיי"ז באים בקרב ממש לגילוי תורתו של משיח, ונגלה כבוד הו"י, וראו כל בשר יהודי⁵⁰, בבהי' ואלה לשון גילוי, ע"ד מה שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה, כמ"ש בתנאים⁵¹. וכן תהי' לנו בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

* - - -

(48) ע"פ קהלת ב, יג. (49) ח"פ סז, ב. טה, א. הובא ונתבאר באוה"ת ר"פ יתרו. ד"ה ויאמר משה תש"ט פ"ו ואילך

(50) ישע"י מ, ה. פל"ו (51) פל"ו (מו, א).

הנחת ה"ת בלתי מוגה

(1) פרשתנו כה, א-ג. (2) שקלים פ"א ה"א. פירש"י כאן. (3) ראה אוה"ת פרשתנו. אוה"ת שבועות ע' קלח ואילך. (4) ריש פרשתנו. (5) משלי ד, ב. (6) פמ"א (7) לך לך יב, ט. (8) ח"ב קמ, ב. (9) ח"ג קעט, א. (10) תי"ז (לא, א, ואילך). וראה זח"ג שם. אוה"ת פרשתנו ס"ע א' שמה ואילך. (11) זח"ג שם.

ארבעים לבינה.

ויש לומר, דע"פ המבואר לעיל, שג' בחי' אלו נכללים בתורה, וז"ל מה שג' בחי' הנ"ל, מבוארת באוה"ה לכ"ק אדמו"ר הז"צ (בנוסף לדרושי פ' תרומה, גם) בדרושי שבועות דוקא (שבועות ופ' במדבר), ורוכס כנולם ברו"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, שזה שייך למח' חורה, לפי שכל ג' אופני העבודה הנ"ל כוללים בתורה ומקורם בתורה.

(3)

והנה כשם שהוא בתורה, שפועלת גם בהכח"י שלמשה ממנה, תפלה ומצוות, עדיין הוא בנושמה בכלל שירדה למטה לכרך הגוף ונה"ב וחלקו בעולם. ולמשה מזה היא הירידה לצולם הזה גופא, ירידה במקום ובזמן. היינו, כשיורד מארץ ישראל, בחי' ארץ שרצה לעשות וצוין קונו²⁰, שהיא הכלי להיות ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיר בה מרשית השנה²¹, ארץ תפארת, ומשם יוצא. וגם הירידה (בזמן) מזה הנהיה לזמן הגלות. דריבדוה"ה אלה הן למשה יוחל מן ירידת הנשמה בגוף בכלל, כי אפי' כשעוה"ה הוא בתכלית השלימות, נקרא לחוץ לארץ ולזמן ובריבדוה"ה אלה, הנה בצורה גופא, יורד לחוץ לארץ ולזמן הגלות, ובפרט לחוץ הכפול והמכופל של עקבא דמשיחא. ואפי' כ' (נה) ירידה זו היא לצורך עלי', דע"י החושך באים לצורה האור מן החושך ויחזור והתכמה מן הסכנה, וכמאמר כד אתפלא סט"א, אסתלק יקרא דקוב"ה כולהו עלמין. ומזה יובן גם בענין התורה, דע"י פרידתה למשה ממדרגתה, עי"ז נקרא באים לתכלית העילוי והשלימות.

(6)

ויש לקשר זה עם המבואר בד"ה וקבל היהודים שנאמר במאסורו בפורים קטן תרפ"ז²⁴. דהנה מבואר שם, דמ"שז וקבל היהודים את אשר החלי לעשות, קאי על זמן הגלות, דדוקא בזמן הגלות קבלו את מה שהחלו כבר בזמן מ"ה, וכאמר ז"ל ע"פ פתי קבלו וקבלו היהודים גו', דקיימו עתה מה שקבלו

ככר -

- (20) ב"ר פ"ה, ה. ה. (21) עקב יא, יב. (22) מלאכי ג, יב. (22*) ראה תגינה ה, ב. (23) הובא בתו"א ויקהל פס, ד. ועוד. וראה זה"ב סז, ב. קכח, ב. קפד, א. (24) נדפס בסו"מ ה' תשי"א ע' 180 ואילך. בהחמים חוברת ז' ע' לה (שלז, ב) ואילך. ובקונטרס בפ"ע. (25) אסתר ט, כג. (26) שבת פח, א. (27) אסתר ט, כז.

תנתת התי' בלתי מונגה

מתרומה ראה' (תורה), כמאמר ג' גדול לימור שמביא לידי מעשה.

והנה ג' תרומות הנ"ל הן גם ג' האופנים שבנתינת תרומה²⁵, מארבעים א' מתמשים וא' מששים²⁶. א' מארבעים הו"ע תורה, וכנ"ל דתורה אומית תורה פ', שזה דרום גם לא' מארבעים, א' מתמשים הו"ע הק"ש, וכנ"ל דתורה היינו תרי' מלאה שה"ע הק"ש (כנ"ל), וא' מששים הו"ע מעשה המצוות. וזהו מה שה"ש (כנ"ל) הו"ע הו"ע שלמשה מעשה בנינונית, לפי שהש"ש נחלבושן דברבים גשמיים, וענינם הוא בירור הדברים הגשמיים. וזהו אחד מס', שעושים מהם' כלי לבחי' אחר. וכמו שהוא בפשט הענין, דע"י הפנתי א' מס' (הפנתי התורה) מתירים את שאר הפירות (הס') ורא' מנ' הו"ע עי' בנינונית, לפי שבק"ש הו"ע המס' נ', שמוסר את נפשו בהמשיע וכמ"ש בכל לבבך, וגם מוסר נפשו האלקית, דעלי' קאי מ"ש שמע ישראל. אמנם למע' מזה הו"ע העי' יפה, א' ממ' שהיא התורה, לפי שבח"י התורה היא למעלה גם מענין המס' ונכבואר בתנ"א ש' מהזוהר שהתורה וקוב"ה כולהו, ומוסיף ו"ע"ש הישכ"י, ועי' לימוד התורה הוא תכלית הדביקות בהקב"ה, אחרת דרוחא ברוחא בבחי' נשקילין²⁷.

(2) (3) (4) (5)

והנה כל ג' בחינות הנ"ל ישנם בתורה עצמה, שהרי התורה היא מקור הכל. וכמו שהוא בפשט הענינים, שהציווי ללמד תורה ולתפלת ולקיים את המצוות, הנה כל זה למדים בתורה, כמ"ק הוא ברוחניות הענינים דמעשה המצוות והתפלה שישן בתורה. וזהו מה שמבואר בהדורות²⁸, דענין א' מס' הד"ע ששה סדר' משנה, שהם ההלכות שבמדרגת אה' הדברים הגשמיים, מה כשר מזה"ל ומדור ומה פסול שמא ואסור. וכל א' מו' אלה כלול מזה"ל, שהרי זהו שלמות המספר, וזהו"ע אחד מששים שבמורה ששים זהו מלכותי. וענין א' מנ' שבמורה הו"ע ומששים שערי בינה. וענין א' ממ' שבמורה עצמית²⁹ הוא כמאמרסו בן ארבעים לבינה, שזהו פסיד בשו"ע שדוקא ב' הוא

(7) (8) (9)

קדושין מ, ב. ושי"ג. (13) ראה ג"כ במקומות שנסמנו בהע' 3. (14) תרומות פ"ד מ"ג. (15) ראה תניא שם פמ"ה-מ"ו. (16) אוה"ה תרומה ע' א' שפה. ועוד. (17) שה"ש ו' ה. וראה שהש"ר פ"ו, ט (ב). (18) אבות ספ"ה. (19) רמ"א יו"ד סרמ"ב סל"א. וראה ג"כ ש"ך שם סרמ"ו סק"ו.

(12) קדושין מ, ב. ושי"ג. ראה ג"כ במקומות

תנתת התי' בלתי מונגה

המלעיגי, ונפרט מן המלעיגים על הענין דמפי עוללים ויונקים, ליימור התורה עם הינוקות של בית רבן. גוהו להשביה אויב ומתנסם. וגם במלעיגים יש ב' סוגים, שונוא הגלוי, היינו מי שמלעיג בגלוי, ושונוא הנסתר, היינו מי שמלביש ומסתיר את הולעיג שלו בסענות של חורה וכו'. וכידוע בפירושי מארז"ל, כך היא אומנתו של יצה"ר/היום אומר לו עשה כך כו', עד שאומר לו לך ועבור כו', ובהחלטה הוא היצר אל האדם בסענות של חורה, ואומר לו עשה כך/היינו הוא מסכים לקיום המצוות שלו, אלא שמעורב בזה את הרצון של יצה"ר שגם הוא רוצה בזה. דמזה יכול לבוא אח"כ שיאמר לו לך ועבור כו'.

והנה יתירה מזו יש לומר, שהנסיין שבזמן הזה הוא גדול יותר. וע"ד המבואר במ"א עה"פ פ"ד ועושר אל התן ל' שהנסיין דעשרות הוא קשה יותר מהנסיין דעניוהו. וע"ד שונאמר⁴⁸ וישמן ישורון ויבטט, דאפילו מי שהוא בבחי' ישורון שהוא התואר הכי נעלה לבניי ג', התוארים דיעקב ישראל וישורון, כמבואר בדרושושי עה"פ⁴⁹ ויהי בישורון מלך, הנה גם הוא, ע"י שיימון בדרושושי עה"פ⁵⁰ דעשרות, יכול לבוא למצב דבויבטט, הי"פ הקב"ע (בישורון מלך). ובפרט בזמן הזה, כשנמצאים במקום כזה שבניי מסחר שבהם הוא מוכרח לסחור עם לעמים, וע"י שיש עניני מסחר שבהם הוא מוכרח לסחור עם העמים, דמזה אפשר לבוא ח"ו לביטול המחיצות לגמרי עד שיהי' ככל העלים בית ישראל רח"ל.

וזוהו וידבר ה' אל משה גו' דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה: דמזה להעבודה הנ"ל הוא ע"י נשיא הדור, דאחפשוהי', דמשה בכל דור ודראי, ובדרווינו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שהוא הנותן כח להשביה אויב ומתנסם, ובפרט שהוא דבר גענו, שהרי אנו נמצאים עתה לפני פורים קטן, וע"י העבודה ע"פ הוראתו, נאים להשבתה האויב ומתנסם -

- (36) ראה לקו"ש הי"ג ע' 900. (37) שבת קה, ב.
- (38) ראה ג"ב לקו"ש ח"ב ע' 642. (39) משלי ל, ח.
- (40) האזינו לב, טו. (41) אוה"ת ברכה ע' א' אחת ואילן.
- ועוד. (42) ברכה לג, ה. (43) ת"ז חס"ש (קייב, א. קיר, א).

הנחת הת' בלתי מוגה

כבר בזמן דמ"ה. ולכאורה הוא דבר נפלא, בהרי במ"ה היה ישראל בתכלית העילוי, וגם אח"כ בזמן שביהמ"ק הי' קיים, כתיב⁵¹ וישב שלמה על כסא הוי' וגו'. ואעפ"כ הנה, העבודה שבונינו אלו נקראת בשם החלו לעשות, והקיום והקבלה דמ"ה היו דרוגים בזמן הגלות, בזמן גזירת המן כאשר אוחרתה לא ראינו. אך הענין הוא דהיא הנותנת, דדוקא ע"י הירידה שבזמן הגלות, שאז ישנה גזירה וכו', הנה ע"י שעמדו שנה שלישית במס"ג, עד שלא עלתה על לבם אפילו פחשנה חוץ (כמבואר בתו"א⁵²), עי"ז קיימו מה שקבלו כבר במ"ה.

והנה (הכח) לעבודה זו בזמן הגלות הוא ע"י התורה, וזהו מה שמפסיק לבאר בהמאמר שם, מ"שיט מפי עוללים ויונקים יסדה עז גו' להשביה אויב ומתנסם. דאין עזו אלא תורה, וקבלת התורה היא ע"י עוללים ויונקים דוקא, וכמו במ"ה שהנטיף לקבלת התורה הי' בניינו עורבבים אחרונים. וממשלך בהמאמר, והנה, לכאורה ללחום עם אויב, ומכל שכן עם מתנסם צריכים בעלי כח וגבורה דזהו מ"שיט ה' איש מלחמה, דאיש תיב"ל גבורה ושררה, כפדלו"י שם, וכמו איש הוא שונא נסתר וכיו"ב. דהאויב הוא עוללים ויונקים גו'. אך הענין ועולל עלילות. ומהו מפי עוללים ויונקים גו'. אך הענין הוא, דע"י יסדה עז, היינו שהיסוד של הנהגתו הוא עזו איך עזו אלא תורה, הנה ע"י לימוד התורה שלהם, שהוא הכל שאין בו חשא, עי"ז הם מייסדים את בתי' העזו שבתורה, לגבור על האויב ומתנסם. דזהו מה שנקראת כאן התורה כשם עזו דייקא, לפי שמדובר כאן בנצחון על המגיד.

והנה מאמר זה (ד"ה וקבל) הוא חלק ממושבע"פ, והתורה היא נצחית⁵³. וצריך להבין, דבשלמא בזמן אמירת המאמר אז היו שורנאים ומתנסמים ממשוהי' צריך להיות ענין במלחמת נגדם, אבל מהו להשביה אויב ומתנסם בזמן הזה. אך הענין הוא, דהנה עיקר הנסיון בזמן הזה הוא לא להתבליש מן המלעיגים -

- (28) דה"א כט, כג. (29) מג"א א, צו, א. (30) חהלים ה, ג.
- (31) תנחומא ברכה ד. ועוד. (32) שהש"ר פ"א, ג.
- (33) בשלח טו, ג. (34) מדות פ"א מ"ב. תמיד כז, ב. וראה מפרשים שם. (35) ראה תניא רפ"י.

הנחת הת' בלתי מוגה

והנה כתיבוי ציון במשפט חפדה ושבי' בצדקה, משפט היינו
 תורה⁵², וצדקה הם כל המצוות, דע"י העבודה בג'
 העמודים הנ"ל, באים במהרה בימינו ממש אל הגאולה
 מגלות זה, דאז יקויים מ"שיש וישו לי מקדש גו' ; בביתם
 השלישי, וילביאו אז את תרומותינו וגו' אל לשכות בית
 אלקינו וגו'⁵⁴, בגאולה האמתית והשלימה ע"י משיה צדקנו,
 במהרה בימינו ממש.

* _____

- 51) ישעי' א, כו. (52) ראה לקו"ת דברים א, ב.
- 53) תרומה כה, ת. (54) ראה נחמ"י, י, לה.

תנתת התי' בלתי מוגה

ומתקם, ובי' הפירושים שבתיבת השבתה המבואר בדתו⁴⁴ ל'
 עה"פ⁴⁵ והשבתה היי' רעה, לכבירך מן העולם, בחי' אתכפיא
 ומשבירך⁴⁶ שלא יזיקו, בחי' אתתבא חשוכא לנהורא ומריירך
 למיתקו⁴⁶, דע"יז הוא יתרון האור מן החושך כו'.

וזהו מה שמשייך, ויקחו לי תרומה, לי לשמי, ותרומה יש בה
 ב' פירושים, ל' הרמה פלמטלמיע ולשון הפרשה
 מלמעמלמיע, והם ב' בחי' תרומה (האחרונה) הני"ל, ק"ש
 העלאה, ומצוות, המשכה והפרישה. ושתיהן נמשכות ע"י התורה
 בחי' תרומה הוא, ויקחו לי תרומה. והגם דענין ההפרישה הוא
 מלמעמלמיע בחי' ירידה, מ"מ, הרי נח"ל שדוקא ע"י ההתכשות
 והירידה למטה באים לתכלית העילוי. וזהו מה שהתורה פועלת
 גם בעין רעה, א' מט', לפי שהכליה ארע הוא, להתהפך לטוב,
 וכמבואר בתנאים⁴⁷ עה"פ⁴⁸ וגם רשע ליום רעה, פי' שישוב מרשעו
 ויעשה הרע שלו יום ואור למעלה, כי כד אתכפיא סט"א, אתלק
 יקרא דקוב"ה בכרולו עלמזג⁴⁹.

וזהו ענין ג' התרומות שנאמר בפרישה. דתרומה (הא) שהיא התורה,
 היא בתחלת הכל ומקור הכל, ועל ידה הוי"ע הדביקות עם
 הקב"ה בתכלית השלימות, אחי אהם לוקחים. וממנה באים
 לשאר התרומות, וכפשות הענין, שלומדים את ההלכות שבתורה.
 הלכות תלמוד תורה, והלכות תפלה וק"ש וכו', ואח"כ שאר
 התפלה, והגם שמבואר במ"א⁵⁰ במעלה התפלה שלפני התורה.
 כמאמר⁵¹ שחאה תפלה סמוכה למשתי, מ"מ צ"ל לימוד התורה קודם
 התפלה, וכפשות הענין⁵² שצריך ללמוד מתי להחפיל ואיך
 להחפיל ולמי להחפיל. ועד"ד מוכן כנוגע למצוות. ובספירות,
 הנה ג' תרומות אלה הם חו"ב וז"א. א' מט' הוא בחי' ו"א
 שיש בו ו' מדות וכל אחת כלולה מיו"ד א' מנ' הוא בחי'
 בינה, נ' שער בינה, וא' ממ' תורה ענוה⁵³ וגמ"ח.
 העמודים שעליהם העולם עומד, תורה ענוה⁵⁴ וזמ"ח.

- 44) חו"ב עה"פ. (45) בחוקותיו כו', ו. (46) ראה לקו"ש
- ח"ז ע' 196. (47) פכ"ז. (48) משלי טז, ב. (49) לקו"ת
- ברכה צו, ב. (50) ברכות ה, ב.

תנתת התי' בלתי מוגה